

Розділ 1

ТРИ ПРИБУЛЬЦІ

Надворі лив дощ.
Уже зовсім мокрий безпритульний пес Рекс нарешті знайшов не закладене цеглою вікно підвалу. Він протиснувся у вузький отвір. У підвалі було темно. «Мабуть, бліх повно... — подумав Рекс і обтрусився. — Зате хоч тепло».

Очі звикли до темряви. Рекс почав шукати місце, де б можна було лягти і трохи поспати.

Уже другий день йому не щастило.

Вчора якийсь хлопчисько боляче поцілив йому каменем у голову. Від сирості нила скалічена нога. Її ще влітку переїхав якийсь «крутяк» на «мерседесі». І з позавчора йому нічого не вдалося знайти на смітниках.

«Невже люди перестали їсти м'ясо?» — сумно думав Рекс, вмощуючись на якомусь дранті в кутку підвалу.

Рекс почав було дрімати, як раптом почув шерех. Пес різко підняв голову — на нього дивилися блискучі очі.

Шерсть на Рексовому загривку найжачилася, і він загарчав.

Навпроти нього сиділи три пси — такі ж чорні, волохаті, великі, як і він сам. Різниця була лише в тому, що Рекс був брудний та худий, а вони — чистенькі та вгодовані.

— Здоров! — мовив середній пес.

Рекс пробурчав у відповідь щось нерозбірливе.

— Мене звати Пол, — продовжив незнайомиць. І, кивнувши спочатку праворуч, а потім ліворуч, сказав: — А їх — Тер і Гейст. Ми — з паралельного світу.

— Ххр-р-р, — спробував прочистити горло Рекс і розгублено перепитав: — З я... якого світу?

— З па-ра-лель-но-го! — повторив Пол.

— Та він усе одно не зрозуміє, — озвався Тер.

— Ми — це ти, тільки в іншому часі, в іншому місці й за інших обставин, — пояснив Гейст.

— Ну й що далі? — похмуро спитав Рекс, який однаково нічого не второпавав.

Тер пошкрібся за вухом:

— Здається, мене вже вкусила блоха! Нумо швидше, бо потім цих бліх не здихаєшся!

— Так от, — швидко заговорив Пол, — ми вирішили втрутитися у ваше життя, щоб допомогти безпритульним.

— Розумієш, сил нема спостерігати, як ви тут мучитесь, — додав Гейст.

— Ой, у мене по череву точно блоха лазить! — верескнув Тер.

— Та помовч нарешті! — гавкнув на нього Пол. І знову звернувся до Рекса: — Ми вирішили спробувати допомогти тобі та іншим безпритульним, бо далі так тривати не може.

— Але чому ви вирішили почати саме з мене? — буркнув Рекс.

— Бо ти ж — Рекс, що означає «цар», з кого ж нам було починати?

— А чому я взагалі повинен вам вірити? — раптом засумнівався Рекс. — Якщо ви такі розумні, краще зробіть так, щоб тут з'явилася не зовсім обгризена бараняча кістка!

— Братця, кінчай розмову, у мене від бліх уже вся шерсть ворухиться! — заскавучав Тер.

— От нав'язався на нашу голову! — сердито гавкнув Гейст. — Тут серйозна справа, а він зі своєю красою носиться! Замокни, бо в нас уже немає часу!

Пол глянув на годинник з великими червоними цифрами, що світився на його задній нозі. На циферблаті враз замигтіла зелена цяточка.

— Ну от, добалакалися, наш час скінчився, — сердито мовив Пол і знову звернувся до Рекса: — Слухай уважно. Ти повинен негайно зустріти одного хлопця — звати його Хроня. Зараз він їде в електричці. Вона прибуде на вокзал о дванадцятій годині ночі. Хроня теж безпритульний. А далі що робити...

Раптом постаті усіх трьох псів почали прозорішати і розвіялись, наче туман, у півмороці підвалу.

Розділ 2

ЗУСТРІЧ

Рекс добрався до вокзалу і сховався під старим вагоном, що стояв у тупику.

«Хроня, Хроня... — бідкався він. — Як я його знайду? А коли й знайду, то що далі? Я ж по-людському розмовляти не вмію! Хлопець... Знаю я цих хлопців. Як тільки побачать собаку — камінь у руку, і знущатися... А може, це мені все з голоду приверзлося?»

Здалеку почав наростати стукіт коліс. Рекс визирнув з-під вагона. Ревматичний вокзальний годинник показував за дві хвилини дванадцятую.

Захеканий старий електровоз прогуркотів повз Рекса й зупинився. З вагонів електрички почали виходити люди.

Ось уже й останній пасажир підтюпцем вибіг з вокзалу. Рекс чекав. Невдовзі почулися легкі обережні кроки. Пес насторожився.

Пролунав легкий свист. Він обережно висунув голову з-за колеса й побачив перед собою якусь купу лахміття. З неї стирчала скуйовджена голова. Двоє блакитних очей дивилися просто на Рекса.

— Ти Рекс чи що? — спитала купа лахміття. — Вилазь, тільки не кусайся!

— Чого б це я кусався? — несподівано сам для себе людським голосом проговорив Рекс і, вражений, затнувся. — Я-а-ак це я?.. — забелькотів він.

— Точно, Рекс, — сказав хлопець, бо це був саме він, а не купа лахміття. — Нумо, швидше, це я, Хроня! Пішли, я знаю одне місце, бо знову на дощ збирається!

Рекс, ще не прийшовши до тями, покірно поплентався за новим знайомцем.

Вони пройшли дворами, спустилися брудними сходами й опинилися в старому покинутому будинку.

Серед підвалу, на перевернутому ящику з-під горілки «Кайзер», у щербатій філіжанці стояла свічка. Хроня чиркнув сірником і запалив її. Рекс почав озиратися.

По кутках накидане дрантя, картонні коробки, уламки дерев'яних ящиків.

Хроня кинув щось на підлогу. Рекс побачив, що це була стара вовняна ковдра, у яку хлопець загортався. Сам Хроня був невисокий, худий і дуже брудний.

— Ти що, живеш тут? — несподівано для себе спитав Рекс. І завмер, бо ще ніяк не міг звикнути, що вміє розмовляти, наче людина.

— Та ні, — сказав Хроня, скидаючи мокрі черевки. — Іноді ночую, коли приїжджаю в це місто. А підвал ще взимку знайшов, як тільки втік з інтернату. Тут спокійно, ніхто сюди не ходить, так що не бійся.

— А я й не боюсь, — буркнув Рекс і ліг на підлогу.

Зненацька купа картону в кутку заворушилася. Рекс схопився на ноги й загарчав. З-під коробки поволеньки вийшов здоровенний сірий котище з лисою від лишаю головою. На ній подекуди стирчали шерстинки, так що здавалося, ніби його невміло постригли. Кіт потягнувся й сказав:

— Не пісяйте кип'ятком, чуваки! Я свій. А дражнять мене Ратою.

«Ну й дива! — не міг отямитися Рекс. — І цей шпарить по-людському!»

Пес знову було простягнувся на сухій підлозі, але тут зі сходів донеслося ляпання крил. До кімнати залетів великий барвистий папуга. Від різкого помаху його крил свічка згасла.

У темноті почулося котове сичання, потім шум боротьби і вигуки: «Дур-р-рень!», «А, то ти так!», «Шантр-р-рапа!».

Коли Хроня знову запалив свічку, Рата саме випльовував перо, а папуга сидів на водогінній трубі майже під стелею й дзьобом поправляв скуйовджене пір'я.

— Ну й пр-р-рийомчик! — сердито сказав папуга. — Шантр-р-рапа! Я з пор-р-рядної р-р-родини! Я не дозволю! Хто тут Р-р-рекс?

— Й-й-й-я, — озвався Рекс, що знову схопився на ноги, як тільки до кімнати залетів новий гість.

— Запр-р-росити — запр-р-росили, а чому за пор-р-рядком не стежите?! — закричав папуга. — Може, я ще не зовсім безпритульний! Може, мене ще знайдуть! Може, він уже шкодує!

— Хто шкодує? — спитав Хроня.

— Хто-хто... Хазяїн! — далі кричав папуга. — Я ж не навмисне йому в тарілку какнув! Ну так у мене вийшло! А він! Одразу з балкона викидати! О! Він ще буде каятись! Шантр-р-р-апа! А тут ще цей, бритоголовий, кидається! — і папуга заходився знову вкладати пір'я.

— Попереджати треба, — нарешті виплюнув пір'їну кіт. — Я думав, чувак, що ти голуб. А нащот хазяїна — забудь! Якщо вони викидають — то це вже назавжди, — і Рата сердито сплюнув на підлогу.

Зміст

Злочинці з паралельного світу

Розділ 1. Три прибульці	5
Розділ 2. Зустріч	8
Розділ 3. Знайомство	12
Розділ 4. Нові прибульці	15
Розділ 5. Несподіваний сніданок.	19
Розділ 6. Історія Доллі.	23
Розділ 7. Хомка розповідає.	27
Розділ 8. Вилазка	30
Розділ 9. У пошуках порятунку	35
Розділ 10. Все марно.	40
Розділ 11. Небезпечний похід.	43
Розділ 12. Впійманий	47
Розділ 13. Визволення	50
Розділ 14. Рата пропонує.	54
Розділ 15. Історія з привидам.	58
Розділ 16. Переділ власності.	63
Розділ 17. Сварка.	68
Розділ 18. Новий план дій.	71
Розділ 19. Жахливий напівпідвал	74
Розділ 20. В'язень	77
Розділ 21. Смерть Доллі.	82
Розділ 22. Разючі переміни	85
Розділ 23. Зрада.	89
Розділ 24. Облава	93
Епілог	97

Злочинці з паралельного світу–2

Розділ 1. Пляшкоїд	101
Розділ 2. Цур і Пек	107
Розділ 3. Банда Ацетона	113
Розділ 4. Новий товариш	120
Розділ 5. Джохар, покинуте місто	126
Розділ 6. Одужання	132
Розділ 7. Джохар зникає	140
Розділ 8. Кіт Рата	145
Розділ 9. Джохара врятовано	150
Розділ 10. Зоя Дмитрівна	155
Розділ 11. Караоке на майдані	160
Розділ 12. Дядя Коля-підполковник	165
Розділ 13. Часовий розлом	170
Розділ 14. Між своїми	179
Розділ 15. Назад у майбутнє	184
Розділ 16. Засада. Зустріч	188
Розділ 17. Прощавай, зоно	194
Розділ 18. Катівня Товстої Тітки	199
Розділ 19. Золотий нашійник	204
Розділ 20. Шляхи розходяться	211
Розділ 21. На березі сподівань	217